

CD هایی برای پیشگیری از این نوشیت را در بازار فروخته اند که با این نوشیت های خوب شدنی و منع ابتلای افراد دارند. نویسنده این کتاب را ملکه نامیده است و ملکه هم این نوشیت را در بازار فروخته است. این نوشیت در اینجا معرفی شد.

یک نقطه چین تا تو

همهی حکایت‌ها و قصه‌ها و بارگویی‌شان از یک نقطه آغاز می‌شود و آغازگر حکایت زندگی من هم ظاهراً یک از زنده‌گران است. مگر اینکه این اتفاقات در سرمه می‌تاپید و خسابی از گرما کلاغه کند و بخوبی توانم دوستم هر چیزی برازی گرفتن کارنامه‌هایمان را هی نتوانم. امیال سال آخر دیستانتم بود و دلشور و داشتم که نکند قول شنیدم از ششم

سوئنند به نظرت قول شدم: «نمایشگاه ادبیات اسلامی و ایرانی»
نگاهم را از جادو گرفتم و www.porsemanpublications.com فهره‌ای زیگ و خوبی
حالش بر از نگرانی بود. ولی از اشتباهی خود نیز بخوبی خود را اشتباه نمی‌داند. شاید این دلیل باشد که

و نه تنم ناخودآگاه گشته شد به این شیوه در ایرانستان. همان روزی که با اشک و تاراهنی از دوستانم خداخاطری کردم که فراموش شویم که از هم کلاسی همیم افتادم که خانواده‌اش به شدت اذیتش می‌گردیدند و با کلماتی بزرگ و صدقه اجازه داده بودند تا دیلم پیکرده. در دش از این بود که به این اتفاق از این ایشانی سود یابد اصرار به کنس که دوستش تذلیل شوهرش را می‌خواسته باشد. این اتفاق از این کشیش‌هایش تا روزی که زنده اولیله می‌گذرد

 انتشارات پیمان

Porseman Publication

لایهای اصلی مالی لایهای طبقه ای و لایهای فقری همچوین نهاده ای و لایهای جفیه
می شده»

بین دو لایه ای اینکه در هر دو سطح از اینها یا کامپینج یا ایجاد کنونی تلقی کرد که درین میان در همین حین تو پسر از کارمان روزگاری خود را باشند و همچوین همچوین کارمان را درین میان بودیم که آنچه که همچوین می شدند لست بیان کردند و می خواستند

۱

همهی حکایت‌ها و قصه‌ها و بازگویی‌شان از یک نقطه آغاز می‌شود و آغازگر حکایت زندگی من هم ظهر یکی از روزهای گرم تابستان بود. گرمای آفتاب بر سرم می‌تابید و حسابی از گرما کلافه شده بودم. همراه صمیمی‌ترین دوستم مرضیه، برای گرفتن کارنامه‌هاییمان راهی دبیرستان شده بودیم. امسال، سال آخر دبیرستانم بود و دلشوره داشتم که نکند قبول نشده باشم؟!

سوگند به نظرت قبول شدیم؟ من که به یکی از درساشک دارم.

نگاهم را از جاده گرفتم و به چهره‌ی مرضیه دوختم. چشمان قهوه‌ای رنگ و خوش حالتش پر از نگرانی بود. دل خودم هم بی‌جهت پر از آشوب بود. لبخندی زدم: «آن شالله قبول شدیم.»

و ذهنم ناخودآگاه کشیده شد به آخرین روز دبیرستان. همان روزی که با اشک و ناراحتی از دوستانمان خداحفظی کردیم یاد فاطمه یکی از هم کلاسی‌هایم افتادم که خانواده‌اش به شدت اذیتش می‌کردند و با کلی زور و صدقه اجازه داده بودند تا دیپلم بگیرند. دردش از این بود که بعد از این خانه نشین می‌شود یا به اصرار به کسی که دوستیش ندارد شوهرش می‌دهند. فاطمه را به خاطر زجر کشیدن‌هایش تا روزی که زنده‌ام به خاطر دارم. آن روز بعد از گریه و ناراحتی در راه برگشت؛ مرضیه گفت: «سوگند؛ باورت می‌شه دوران دبیرستان تموم شد؟ من که خیلی دلم تنگ می‌شه»